

Kniha Daniel — sto sedmnácté číslo

Odhalení brzy přicházejícího nedělního zákona: typologická analýza znamení k útěku

Jeff Pippenger

2024-03-05

Sestra Whiteová označuje brzy přicházející nedělní zákon za „znamení“, které bylo předobrazeno římskými vojsky obklíčovými Jeruzalém v roce 66, a tímto zároveň označuje skupinu těch, kteří mají oči, a nevidí, a mají uši, a neslyší.

„Věčnost se rozprostírá před námi. Opona má být zanedlouho pozdvižena. My, kteří zaujímáme toto vážné, odpovědné postavení, co děláme, o čem přemýšlíme, že tak lpíme na své sobecké lásce k pohodlí, zatímco kolem nás hynou duše? Stala se naše srdce naprosto necitelnými? Nemůžeme cítit ani chápat, že máme vykonat dílo pro spasení druhých? Bratří, patříte k těm, kteří mají oči, a nevidí, kteří mají uši, a neslyší? Dal vám Bůh poznání své vůle nadarmo? Posílal vám jedno varování za druhým nadarmo? Věříte výročkám věčné pravdy o tom, co má přijít na zemi, věříte, že nad lidmi visí Boží soudy, a přesto můžete dál sedět v pohodlí, neteční, nedbalí, milující rozkoš?“

„Nyní není doba, aby Boží lid upínal své náklonnosti ke světu nebo si na zemi ukládal svůj poklad. Není daleko čas, kdy budeme podobně jako první učedníci nuceni hledat útočiště v pustých a osamělých místech. Jako bylo obležení Jeruzaléma římskými vojsky znamením k útěku pro judské křesťany, tak bude pro nás varováním převzetí moci ze strany našeho národa v nařízení vynucujícím papežskou sobotu. Tehdy bude čas opustit velká města jako přípravu k opuštění menších a k odchodu do ústranných domovů na odlehlých místech mezi horami.“
Testimonies, svazek 5, 464.

Brzy nadcházející nedělní zákon ve Spojených státech je výstražným znamením („sign“), „aby opustili velká města jako přípravu na opuštění menších měst a odchod do ústranných příbytků na odlehlých místech v horách.“ Laodicejský adventismus si z velké části neuvědomuje, že krize nedělního zákona ve Spojených státech naplňuje ono „znamení“, o němž se mluví ve Velkém sporu. Je předobrazeno „znamením“ na počátku tří a půl roku. Tím „znamením“, které se naplnilo při prvním obléhání Jeruzaléma v roce 66; a je předobrazem „korouhve“, která je pozdvižena při brzy nadcházejícím nedělním zákonu.

Skutečné zničení Jeruzaléma bylo vykonáno Titem roku 70 po Kr. a Titovo obležení bylo nejprve předobrazeno obležením Cestia roku 66 po Kr., neboť Ježíš vždy ilustruje konec nějaké věci jejím počátkem. Bylo to počáteční obležení Cestia, které bylo oním „znamením“ k útěku, jež Ježíš dal, nikoli obležení Titovo. Jedno bylo obležením na počátku, druhé bylo obležením na konci.

„Při zničení Jeruzaléma nezahynul ani jediný křesťan. Kristus dal svým učedníkům varování a všichni, kdo uvěřili Jeho slovům, bděli a očekávali zaslíbené znamení. ‚Když pak uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky,‘ řekl Ježíš, ‚tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťování. Tehdy ti,

kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor, a ti, kdo jsou uprostřed něho, ať z něho odejdou.“ Lukáš 21,20.21. Poté, co Římané pod vedením Cestia obklíčili město, nečekaně upustili od obléhání právě tehdy, když se vše zdálo příznivé pro bezprostřední útok. Obležení, kteří ztratili naději na úspěšný odpor, byli již na pokraji kapitulace, když římský vojevůdce bez nejmenší zjevné příčiny stáhl svá vojska. Avšak Boží milosrdná prozřetelnost řídila události k dobru Jeho vlastního lidu. Zaslíbené znamení bylo dáno čekajícím křesťanům a nyní byla poskytnuta příležitost všem, kdo chtěli, uposlechnout Spasitelovo varování. Události byly tak řízeny, že ani Židé, ani Římané neměli zabránit útěku křesťanů. Po Cestiově ústupu Židé vyrazili z Jeruzaléma a pronásledovali jeho ustupující vojsko; a zatímco obě vojska byla takto plně zaměstnána, křesťané měli příležitost město opustit. V té době byla také země vyčištěna od nepřátel, kteří by se je mohli pokusit zadržet. V době obléhání byli Židé shromážděni v Jeruzalémě, aby slavili Svátek stánků, a tak křesťané po celé zemi mohli uniknout bez obtěžování. Bez prodlení uprchli na bezpečné místo — do města Pelly v krajině Perea za Jordánem.“ Velké drama věků, 30.

Obležení Jeruzaléma Cestiem v roce 66 naplnilo varovné „znamení“, které Kristus zaznamenal pro křesťany oněch dějin, avšak obležení Titem v roce 70 po Kr. neposkytlo žádné „znamení“ k útěku. Při tomto obležení již ve městě nezůstali žádní křesťané a toto poslední obležení vedlo ke zničení Jeruzaléma; a při zničení Jeruzaléma „nezahynul ani jediný křesťan“, neboť křesťané uprchli na počátku těchto dějin.

„Židovské síly, pronásledující Cestia a jeho vojsko, udeřily na jejich zadní voj s takovou prudkostí, že jim hrozilo úplné zničení. Římanům se jen s velikými obtížemi podařilo ustoupit. Židé unikli téměř beze ztrát a se svou kořistí se triumfálně vrátili do Jeruzaléma. Tento zdánlivý úspěch jim však přinesl jen zlo. Vdechl jim onoho ducha tvrdošíjného odporu proti Římanům, který brzy přivedl na odsouzené město nevýslovnou bídu.“

„Strašné byly pohromy, které postihly Jeruzalém, když Titus znovu zahájil obléhání. Město bylo obklíčeno v době Paschy, kdy byly v jeho hradbách shromážděny miliony Židů.“ The Great Controversy, 31.

Od svátku stánků v roce 66 do Paschy v roce 70 uplynuly tři a půl roku, což prorocky představuje tisíc dvě stě šedesát dnů. Od roku 66 do roku 70 pohaný Řím pošlapával svatyni i zástup, právě tak jako papežský Řím pošlapával svaté město po čtyřicet dva měsíců, od roku 538 do roku 1798.

Nádvoří, které jest vně chrámu, však vynech a neměř je, neboť bylo dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíce. Zjevení 11,2.

Jak pohaný Řím, tak papežský Řím pošlapávaly Jeruzalém po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů (let), a tím určovaly, že novodobý Řím bude pošlapávat duchovní Jeruzalém posledních dnů po symbolické období tisíce dvou set šedesáti dnů. Toto symbolické období začne při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, až bude smrtelná rána uzdravena.

A viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla smrtelně raněna; ale jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celá země se v úžasu obrátila za šelmou. I klaněli se draku, který dal šelmě moc; a klaněli se šelmě, říkajíce: Kdo jest podobný šelmě? kdo může s ní bojovati? A byla jí dána

ústa mluvící veliké věci a rouhání; a byla jí dána moc působiti čtyřicet a dva měsíce. Zjevení 13,3–5.

Symbolických dvačtyřicet měsíců papežského pronásledování je onou „hodinou“ nedělního zákona. Tato „hodina“ začíná „znamením“ (praporcem) a končí „znamením“. „Znamení“ praporce při nedělním zákonu způsobí, že všichni křesťané, kteří ještě zůstávají v Babylóně, uprchnou ke slavné svatě hoře, jež byla vyvýšena (pozdvížena) nad ostatní pahorky.

I stane se v posledních dnech, že hora Hospodinova domu bude upevněna na vrcholu hor a bude vyvýšena nad pahorky; a budou k ní plynout všechny národy. A mnozí lidé půjdou a řeknou: Pojdte a vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova; a on nás bude učit svým cestám a budeme chodit po jeho stezkách. Neboť ze Sióna vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Izajáš 2,2.3.

Útěk z měst při nařízení vynucujícím nedělní bohoslužbu byl předobrazem jak útekem křesťanů v roce 66, tak útekem církve v roce 538, kdy uprchla na poušť.

I ta žena uprchla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živili tisíc dvě stě šedesát dní. Zjevení 12,6.

Zkáza Jeruzaléma od prvního obléhání do posledního trvala tři a půl roku, avšak varovné poselství o přicházející zkáze bylo dáváno po sedm let: tři a půl roku před prvním obléháním a tři a půl roku po něm.

„Všechna proroctví, která Kristus dal o zkáze Jeruzaléma, se do písmene naplnila. Židé zakusili pravdivost Jeho varovných slov: ‚Jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno zase vám.‘ Matouš 7,2.

„Objevila se znamení a divy, předznamenávající pohromu a zkázu. Uprostřed noci zářilo nad chrámem a oltářem nepřirozené světlo. Na oblacích při západu slunce byly zobrazeny vozy a válečníci shromažďující se k boji. Kněží konající v noci službu ve svatyni byli vyděšeni tajuplnými zvuky; země se chvěla a bylo slyšet množství hlasů volajících: ‚Odejďme odtud.‘ Velká východní brána, která byla tak těžká, že ji sotva mohlo zavřít dvacet mužů, a která byla zajištěna mohutnými železnými závorami upevněnými hluboko v dláždění z masivního kamene, se o půlnoci otevřela bez viditelného přičinění.—Milman, The History of the Jews, kniha 13.

„Po sedm let jeden muž nepřestával procházet ulicemi Jeruzaléma sem a tam a ohlašovat bědy, které měly přijít na toto město. Ve dne i v noci zpíval tento divoký žalozpěv: ‚Hlas od východu! hlas od západu! hlas od čtyř větrů! hlas proti Jeruzalému a proti chrámu! hlas proti ženichům a nevěstám! hlas proti všemu lidu!‘ — Tamtéž. Tato podivná bytost byla uvězněna a zbičována, avšak z jejích rtů neunikla jediná stížnost. Na urážky a zlé nakládání odpovídala jen: ‚Běda, běda Jeruzalému!‘ ‚běda, běda jeho obyvatelům!‘ Jeho varovný výkřik neutichl, dokud nebyl zabit při obléhání, které předpověděl.“ Velké drama věků, 29, 30.

Konečnému zničení doslovného Jeruzaléma roku 70 předcházela „znamení a divy“, které označovaly „pohromu a zkázu“. Varovná „znamení“ se projevovala tři a půl roku před prvním

obléháním a po tři a půl roku, jež vedla ke zničení. „Znamení“ (v množném čísle), která označovala přicházející zničení, nebyla „znamení“ varujícím k útěku, nýbrž prohlášením o bezprostředně nastávajícím uzavření doby milosti.

Při pošlapávání duchovního Jeruzaléma v letech 538 až 1798 byl „znamení“ varujícím k útěku okamžik, kdy se ohavnost zpusťování projevila, když byl „ten člověk hříchu“ „zjeven“ jako „syn ztracení, jenž se protiví a povyšuje nade všecko, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává božská pocta; takže usedá jako Bůh do chrámu Božího a vydává se za Boha.“

Když tedy uvidíte ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, stojící na svatém místě — kdo čte, rozuměj —. Matouš 24,15.

Když křesťané oněch dějin rozpoznali ono „znamení“, uprchli na tisíc dvě stě šedesát let do pustiny.

„Od těch, kdo chtěli zůstat věrní, to vyžadovalo zoufalý zápas, aby pevně obstáli proti klamům a ohavnostem, které byly zahaleny do kněžského roucha a vneseny do církve. Bible nebyla přijímána jako měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označováno za kacířství a jeho zastánci byli nenáviděni a pronásledováni.

„Po dlouhém a těžkém zápasu se oněch několik věrných rozhodlo zcela se odloučit od odpadlé církve, bude-li nadále odmítat vysvobodit se ze lži a modlářství. Viděli, že oddělení je naprostou nutností, mají-li být poslušni Božího slova. Neodvažovali se trpět bludy zhoubné pro jejich vlastní duše a dávat příklad, který by ohrozil víru jejich dětí i dětí jejich dětí. Aby zajistili pokoj a jednotu, byli připraveni učinit jakýkoli ústupek, který by byl v souladu s věrností Bohu; cítili však, že i pokoj by byl vykoupen příliš drazé, kdyby byl zaplacen obětí zásad. Bylo-li možno jednotu zajistit jen kompromisem pravdy a spravedlnosti, pak ať je raději rozdíl, ba i válka.“ The Great Controversy, 45.

K závěru tisíce dvou set šedesáti let papežského pronásledování se objevila „znamení“ (v množném čísle), a stejně jako „znamení“ na konci tisíce dvou set šedesáti dnů, po něž pohanský Řím pošlapával doslovný Jeruzalém, tato „znamení“ nebyla znameními k útěku.

„Spasitel dává znamení svého příchodu, a více než to, určuje čas, kdy se objeví první z těchto znamení: „Ihned po soužení oněch dnů se zatmí slunce a měsíc nevydá své světlo, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti nebes budou otřeseny. A tehdy se ukáže na nebi znamení Syna člověka; a tehdy budou naříkat všechny kmeny země a uzří Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. A pošle své anděly s mohutným zvukem polnice, a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce nebes až k druhému.“

„Na sklonku velkého papežského pronásledování,“ prohlásil Kristus, „se zatmí slunce a měsíc nevydá své světlo. Poté budou hvězdy padat z nebe. A praví: „Učte se podobnosti od fíkovníku; když jeho ratolest již změkne a vyhání listí, víte, že léto je blízko; tak i vy, až uvidíte všechny tyto věci, vězte, že On je blízko, přede dveřmi.“ Matouš 24,32.33, okraj.“

„Kristus dal znamení svého příchodu. Prohlašuje, že můžeme vědět, kdy je blízko, dokonce přede dveřmi. O těch, kdo uvidí tato znamení, říká: „Toto pokolení nepomine, dokud se toto

všechno nestane.' Tato znamení se objevila. Nyní s jistotou víme, že příchod Páně je blízko. ,Nebe a země pomínou,' praví, ,ale má slova nepomínou.'“ Touha věků, 631, 632.

Když se chýlila ke konci „tři a půl roku pošlapávání Jeruzaléma“ papežským Římem, objevila se řada „znamení“, která označila příchod Kristův a uvedla dějiny mileritského hnutí. Dějiny mileritského hnutí mají být v posledních dnech zopakovány do nejmenšího písmene. Tato „znamení“, která se objevila „na konci velkého papežského pronásledování“, byla předobrazena „znameními“, jež se ukázala při završení tří a půl roku pošlapávání Jeruzaléma v letech 66 až 70 pohanským Římem. Proto na základě dvou svědků bude v dějinách novodobého Říma při hodině velikého zemětřesení „znamení“ korouhve, která je vztyčena jako výstražné znamení k útěku, a budou také „znamení“ v množném čísle, která nastanou při ukončení období pronásledování novodobého Říma v posledních dnech.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Čtete 21. kapitolu Lukáše. V ní Kristus dává napomenutí: ,Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla kdy obtížena obžerstvím, opilstvím a starostmi tohoto života, a aby vás onen den nepřekvapil. Neboť přijde jako osidlo na všechny, kdo přebývají na celé tváři země. Proto bděte a vždy se modlete, abyste byli uznáni za hodné uniknout všemu tomu, co přijde, a obstát před Synem člověka' (Lukáš 21,34–36).“

„Znamení doby se v našem světě naplňují, avšak církve jsou obecně znázorněny jako dřímající. Nemáme snad přijmout varování ze zkušenosti pošetilých panen, které, když zaznělo volání: ,Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,' shledaly, že ve svých lampách nemají olej? A zatímco šly koupit olej, vešel ženich s moudrými pannami na svatební hostinu a dveře byly zavřeny. Když pošetilé panny dorazily k hodovní síni, dostalo se jim nečekaného odmítnutí. Pán hostiny prohlásil: ,Neznám vás.' Zůstaly stát venku v prázdné ulici, v temnotě noci.“ Manuscript Releases, svazek 15, 229.